

ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΛΕΜ

Copyright © 2016 Polaris Εκδόσεις – Αγγελική Ράδου
Επιμέλεια-διόρθωση: Δέσποινα Παπαγιαννοπούλου
Σχεδιασμός έκδοσης: Μαρία-Χριστίνα Κασιχίτη
Ζωγραφιά εξωφύλλου: Αλέκος Παπαδάτος

Στις εκδόσεις Polaris υποστηρίζουμε τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών γιατί πιστεύουμε πως έτσι ενισχύεται η ελευθερία και η ποικιλομορφία της έκφρασης. Σας ευχαριστούμε που διαβάζετε ένα αντίτυπο του βιβλίου το οποίο δεν έχει αντιγράψει το πρωτότυπο με οποιαδήποτε μορφή ή μέσο χωρίς τη νόμιμη άδεια. Με τον τρόπο αυτό υποστηρίζετε τους δημιουργούς και εμείς ώστε να συνεχίσουμε να εκδίδουμε βιβλία για όλους τους αναγνώστες.

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΒΙΒΛΙΑ-MULTIMEDIA
Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα
Τηλ.: 2103836482, fax: 2103807608
www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN: 978-960-6829-77-2

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΡΑΔΟΥ

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΠΟΈ

||

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΛΕΜ

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*«Δεν είναι νεκρό ό,τι αιώνια κείτεται κοιμισμένο.
Κι όταν περάσουν οι ατέλειωτοι αιώνες,
ακόμη και ο θάνατος μπορεί να πεθάνει.»*

Χ.Φ. ΠΑΒΚΡΑΦΤ

I

Πολλές φορές ευχόταν να μην είχε μύτη. Όταν δεν ήταν αναγκασμένη να δουλεύει στο σπίτι ή σε κάποιο παζάρι με τη μητέρα της, καθόταν σε μίαν άκρη και οραματιζόταν το πρόσωπό της χωρίς αυτή τη μικρή κατασκευή από σάρκα και κόκαλα που έκανε αφόρητη τη ζωή της στο Λονδίνο. Ουσιαστικά δεν την ενοχλούσε η ίδια η μύτη, η οποία ήταν μικρή και καλοσχηματισμένη, αλλά τα ρουθούνια της. Με αυτές τις δύο μικρές οπές εντόπιζε τα άπλυτα σώματα, τις αναθυμιάσεις από τα κάρβουνα, τα βοθρολύματα και την κοπριά των αλόγων που μετέτρεπαν τον αέρα της πόλης σε δηλητήριο. Όταν με τη Νάγια, τη μητέρα της, γύρναγαν τις επαρχίες της Αγγλίας για να πουλήσουν τα βότανά τους σε πανηγύρια και γιορτές, η Ελίφ ήταν ευτυχισμένη. Από τότε όμως

που εγκαταστάθηκαν σ' ένα άθλιο δωμάτιο στο Λονδίνο, το κορίτσι ήταν συνεχώς θλιμμένο και αδημονούσε να φύγει από τη θορυβώδη και βρόμικη πρωτεύουσα.

Το σπίτι τους βρισκόταν σε μια από τις πιο φτωχές και κακόφημες γειτονιές, στριμωγμένο ανάμεσα σε παράγκες για άστεγους, σφαγεία ζώων και μανάβικα. Όπως όλα τα γύρω σπίτια, δεν διέθετε αποχέτευση και καθαρό νερό· κάθε δωμάτιο νοικιαζόταν για πολλές λίρες, με αποτέλεσμα να στριμώχνονται δέκα, δώδεκα άνθρωποι σε λίγα τετραγωνικά, προκειμένου να πληρώσουν τα έξοδα. Αν και πολλοί έλυναν έτσι το πρόβλημα της στέγασης, η συμβίωση κάθε άλλο παρά ευχάριστη ήταν. Ακόμα και όσοι ήθελαν ν' ακολουθούν κάποιους κανόνες υγιεινής δεν κατάφερναν να το κάνουν, καθώς το νερό που ανέβαζαν με κουβάδες από τον Τάμεση ήταν μολυσμένο. Οι ανθρώπινες ακαθαρσίες, το αίμα από τα σφαγεία και τα σάπια τρόφιμα κατέληγαν όλα στο ποτάμι, μετατρέποντάς το σ' έναν υγρό σκουπιδότοπο, πηγή δυστυχίας και αρρώστιας.

Η Ελίφ και η Νάγια ήταν κατά κάποιον τρόπο τυχερές, γιατί δεν μοιράζονταν το μικρό τους δωμά-

τιο με αγνώστους αλλά με την οικογένειά τους. Η μεγάλη αδελφή της Νάγιας είχε μεταναστεύσει και αυτή στο Λονδίνο, μαζί με τον ανθρακωρύχο άνδρα της και τα τέσσερα παιδιά τους, και έπλεκε καλάθια για να βγάλει τα προς το ζην. Το εισόδημά τους ήταν πενιχρό και γι' αυτό έπρεπε να δουλεύουν και τα ανήλικα παιδιά τους, τα πεντάχρονα δίδυμα σε μια φάρμα με κοτόπουλα και τα μεγαλύτερα, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι δέκα και δεκατριών ετών αντίστοιχα, σ' ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε καρφιά.

Όλα τα παιδιά δούλευαν, και η Ελίφ δεν μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Από τη μητέρα της είχε μάθει τα πάντα για τα βότανα και τις ιδιότητές τους, και τη συνόδευε στα παζάρια που γίνονταν στην πόλη. Όταν δεν πήγαινε μαζί της, βοηθούσε τη θεία της στις δουλειές του σπιτιού ή τις αναλάμβανε εξ ολοκλήρου, όταν εκείνη έβγαινε να πουλήσει τα καλάθια της.

Αυτό το κλωμό πρωινό, που το ψιλόβροχο έκανε τους βρόμικους δρόμους γλιστερούς, η Ελίφ βρισκόταν μόνη στο σπίτι. Είχε βάλει ήδη ένα μεγάλο τσουκάλι με φασόλια στη φωτιά, και προσπαθούσε να σφουγγαρίσει μ' ένα πανί, πεσμένη στα γόνατα.

Το νερό στον κουβά ήταν πιο μαύρο κι από το πάτωμα και της προκαλούσε φαγούρα στα χέρια. Απελπισμένη, πέταξε το πανί κι έπεσε ανάσκελα στο αχυρένιο στρώμα όπου κοιμόταν με τη μητέρα της.

Ήταν αγαπημένη της συνήθεια να ξαπλώνει και να φτιάχνει σενάρια, όχι μόνο για το μέλλον αλλά και για το παρελθόν της. Δεν ήξερε πολλά πράγματα για την καταγωγή της και, κάθε φορά που ρωτούσε τη Νάγια, έπαιρνε θολές απαντήσεις που την έβαζαν σε σκέψεις. Ήξερε, για παράδειγμα, πως η μητέρα της, όταν ήταν δεκαεννιά χρονών, ακολουθώντας το παράδειγμα της αδελφής της είχε κωθεί σ' ένα πλοίο που πήγαινε στην Αγγλία. Όμως, δεν είχε ιδέα γιατί η μητέρα της είχε πάρει αυτή την απόφαση, και δεν γνώριζε απολύτως τίποτα για τον πατέρα της. «Είναι μακριά και δεν πρόκειται να ξανάρθει» της έλεγε η Νάγια, και η συζήτηση έληγε εκεί.

Η αλήθεια είναι, ωστόσο, ότι ο πατέρας της ερχόταν συχνά – αλλά κανείς δεν το ήξερε. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, η Ελίφ έβλεπε στον ύπνο της έναν άνδρα με μαύρα, λαμπερά μαλλιά σαν τα δικά της, ο οποίος την υποδεχόταν σ' ένα μεγάλο σπίτι στην κορυφή ενός βουνού. Μαζί του περνού-

σε πιο ευχάριστα απ' ό,τι στην καθημερινότητά της: η μοναδική της υποχρέωση ήταν να παρακολουθεί τα μαθήματα μαγείας που της παρέδιδε. Το κορίτσι ξυπνούσε χαρούμενο από αυτά τα όνειρα και, όπως σύντομα ανακάλυψε, όσα έβλεπε στον ύπνο της είχαν εφαρμογή στην πραγματικότητα.

Έτσι, είχε μάθει να «διαβάζει» τα συναισθήματα των ανθρώπων μέσα από την αύρα τους, να επικοινωνεί με τα φαντάσματα, να αναγνωρίζει τα σημάδια της φύσης και να αισθάνεται τις καταιγίδες μέρες πριν εκδηλωθούν. Ακόμα και το κοράκι της, που την ακολουθούσε εδώ και έξι χρόνια, της το είχε χαρίσει αυτός ο άνδρας σ' ένα όνειρο. Ξυπώντας η μικρούλα Ελίφ είχε βρει το πουλί στο προσκεφάλι της, και, χωρίς να ξέρει το γιατί, είχε καταλάβει πως η μυστηριώδης φιγούρα που την επισκεπτόταν στον ύπνο ήταν ο πατέρας της.

Η Νάγια είχε αντιληφθεί την παράξενη επικοινωνία της κόρης της, αλλά δεν αντιδρούσε. Γνώριζε πολύ καλά τις ικανότητες του άνδρα που εμφανιζόταν στα όνειρα του κοριτσιού, αφού από αυτόν είχε προσπαθήσει να ξεφύγει μπαρκάροντας για την Αγγλία. Τότε είχε αργήσει να το καταλάβει, αλλά ο

γοπτευτικός ξένος που μπαινόβγαινε στο σπίτι των γονιών της ήταν στην πραγματικότητα ένας σκοτεινός μάγος, που είχε μεγαλώσει στην Ινδία.

Ο πατέρας της Νάγιας, που αντιμετώπιζε μεγάλα προβλήματα στις επιχειρήσεις του και πίστευε ότι τον έχουν καταραστεί, είχε καλέσει τον Ταρίκ σε βοήθεια. Η Νάγια δεν ήξερε τι ακριβώς έκαναν οι δύο άνδρες, αλλά τα αποτελέσματα δεν άργησαν να φανούν. Η δουλειά ξαναπήρε τα πάνω της και το κορίτσι άρχισε να βλέπει τον Ταρίκ ως σωτήρα τους. Εκείνος κατάλαβε αμέσως την επιρροή που της ασκούσε και έκανε σχέση μαζί της μυστικά· ύστερα από λίγο, άρχισαν τα προβλήματα.

Η Νάγια δεν μπορούσε να κοιμηθεί τα βράδια. Όταν έκλεινε τα μάτια της έβλεπε τρομερούς εφιάλτες, και μόλις σηκωνόταν κατατρομαγμένη από το κρεβάτι, το δωμάτιό της μετατρεπόταν σε μια κόλαση παραισθήσεων. Ο Ταρίκ είχε τον έλεγχο του μυαλού της, και η κοπέλα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Στόχος του ήταν να τη χρησιμοποιεί για τους σκοτεινούς σκοπούς του, και το έκανε χωρίς κανέναν ενδοιασμό.

Μόλις η Νάγια κατάλαβε ότι ήταν έγκυος, προ-

σπάθησε να το κρύψει. Ο Ταρίκ όμως το υποψιάστηκε και άρχισε να την πιέζει ακόμα πιο πολύ. Ένα πλάσμα από το αίμα του, αθώο και χωρίς εμπειρίες, θα ήταν σαν πλαστελίνη στα χέρια του. Θα το χειριζόταν όπως ήθελε αυτός.

Η κοπέλα δεν άντεχε να σκέφτεται τη φοβερή μοίρα που περίμενε το μωρό της. Ένα πρωί, κατέβηκε στο λιμάνι και χώθηκε ανάμεσα στους μετανάστες που έφευγαν από την Τουρκία για να πάνε στην Αγγλία. Ήξερε πως η μαγεία του Ταρίκ δεν θα είχε καμία επίδραση πάνω της όσο θα ταξίδευε στη θάλασσα, και αυτό της έδινε κουράγιο.

Καθώς τα χρόνια περνούσαν στη νέα της πατρίδα, είχε πιστέψει ότι ο μάγος θα είχε ξεχάσει και αυτήν και το παιδί της. Όμως, τα όνειρα που η Ελίφ κρατούσε μυστικά, το μυστηριώδες κοράκι που την ακολουθούσε και η ικανότητά της να διαβάσει από πολύ μικρή ηλικία τις προθέσεις των ανθρώπων έδειχναν στη Νάγια πως ο Ταρίκ προσπαθούσε να πλησιάσει το κορίτσι και την είχαν θέσει σε επιφυλακή. Αν χρειαζόταν να τον αντιμετωπίσει και δεύτερη φορά, η Νάγια θα το έκανε, κι ας έχανε ακόμα και τη ζωή της.

Πάνω στο αχυρένιο στρώμα η Ελίφ έκλεισε τα μάτια της και οραματίστηκε τη μεγάλη γυάλινη σφαίρα που χρησιμοποιούσε ο άνδρας στα όνειρά της για να βλέπει το μέλλον. Αυτό το αντικείμενο ήταν το πιο μαγικό απ' όλα, και η Ελίφ το πλησίαζε πάντα με δέος και κάποιο φόβο. Μέσα από φωτεινά κύματα και αντανakλάσεις ξεδιπλώνονταν τα μυστικά της ζωής της. Δεν ήταν ποτέ σίγουρη για το τι θα αντίκριζε εκεί μέσα.

Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη, την πήρε ο ύπνος και διέκρινε τον εαυτό της να κοιτάζει από μακριά τη σφαίρα, ενώ βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο διαφορετικό από εκείνο όπου συνήθως τον συναντούσε. Ήταν σκοτάδι και έκανε κρύο. Δεν υπήρχε κανένα από τα οικεία αντικείμενα που έβλεπε στα άλλα όνειρα, παρά μόνο η γυάλινη σφαίρα, σκοτεινή κι αυτή.

Το κορίτσι πλησίασε και τότε είδε τον γαλάζιο καπνό που γέμιζε αργά τον κενό χώρο της σφαίρας. Έμεινε για αρκετή ώρα θαμπωμένη, ώσπου ο καπνός χάθηκε ξαφνικά, σαν να είχε φυσήσει δυνατός άνεμος, αφήνοντας να φανούν ανθρώπινες φιγούρες, που κινούνταν μηχανικά, σαν μαριονέτες.

Η Ελίφ είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Όσες φο-

ρές είχε χρησιμοποιήσει τη γυάλινη σφαίρα, κατάφερνε να δει μόνο μερικά αντικείμενα ή σύμβολα, που τα ερμήνευε με τη βοήθεια του πατέρα της. Το πιο σημαντικό απ' όλα ήταν το συναίσθημα που της προκαλούσε η εικόνα κάθε φορά, και με βάση αυτό αποφάσιζε αν το όραμα είχε κάποια σχέση με τη ζωή της. Αυτοί οι άνθρωποι-μαριονέτες, που κινούνταν με αργές κινήσεις στη γυάλινη φυλακή, τη συγκίνησαν αμέσως, και άπλωσε το χέρι της θέλοντας να πάει κοντά τους. Όμως πριν προλάβει ν' αγγίξει το γυαλί, το όραμα άλλαξε.

Οι θολές φιγούρες ενώθηκαν ξαφνικά σχηματίζοντας μια αντρική σιλουέτα, περιτριγυρισμένη από καθρέφτες. Στο πάτωμα, στα ράφια, πάνω σε έπιπλα, ακόμα και στο ταβάνι, παντού υπήρχαν καθρέφτες σε απίθανα σχήματα και μεγέθη. Οι αντανάκλασεις τού ενός μέσα στο άλλον δημιουργούσαν την εντύπωση πως το δωμάτιο διέθετε άπειρους διαδρόμους, που όμως δεν έβγαζαν πουθενά. Όλη αυτή την ώρα, η Ελίφ έβλεπε μόνο την πλάτη του άνδρα που στεκόταν στη μέση εκείνης της παράξενης έκθεσης, φανερά σε σύγχυση, σαν κάτι να τον εμπόδιζε να προχωρήσει.

Κάποια στιγμή, εμφανίστηκε μία ακόμα φιγούρα, μεγαλύτερη σε όγκο, η οποία πλησίαζε τον άνδρα από πίσω. Σχεδόν ταυτόχρονα, σαν από ένστικτο, ο άνδρας, που στεκόταν ακίνητος μέχρι τώρα, έκανε μερικά βήματα και σταμάτησε μπροστά σ' έναν τεράστιο καθρέφτη με σκαλιστό πλαίσιο από μαόνι. Η Ελίφ κόλλησε τη μύτη της στη γυάλινη σφαίρα προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπό του. Αυτό που είδε την έκανε να τιναχτεί.

Το άτομο που κοιτούσε το είδωλό του μέσα στον καθρέφτη ήταν ο Έντγκαρ, έτσι όπως τον ήξερε, αλλά σ' ένα σώμα που δεν ήταν δικό του. Όπως κι η Ελίφ, έμοιαζε κι αυτός να μην πιστεύει αυτό που έβλεπε· άπλωσε το χέρι του δειλά, για να αγγίξει την αντανάκλασή του. Λίγα δευτερόλεπτα πριν αγγίξει το τζάμι, ο καθρέφτης έσπασε σε χίλια κομμάτια και αυτόματα άρχισαν να σπάνε και οι άλλοι καθρέφτες γύρω του. Τελευταίοι έσπασαν όσοι ήταν κρεμασμένοι στο ταβάνι. Μια βροχή από γυάλινα καρφιά έπεσε πάνω στον Έντγκαρ πληγώνοντάς τον. Πίσω του, η φιγούρα ξέσπασε σε υστερικά γέλια, απολαμβάνοντας το θέαμα του τρομαγμένου και αβοήθητου Έντγκαρ.

Η Ελίφ πετάχτηκε από το στρώμα «βλέποντας» τον φίλο της, ματωμένο και πεσμένο στο πάτωμα, να ζητάει βοήθεια. Από την τρομάρα της δεν μπορούσε να αναπνεύσει, κι αναρωτιόταν για τη σημασία του ονείρου που μόλις είχε δει. Η μυρωδιά του φαγητού που καιγόταν την επανέφερε γρήγορα στην πραγματικότητα. Έβγαλε το τσουκάλι από τη φωτιά και ξανάπιασε το νήμα των ανήσυχων σκέψεών της. Ο Έντγκαρ κινδύνευε κι έπρεπε να τον προειδοποιήσει. Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο.